

CRISTAL
SNOW

PENNI
PÄHKINÄSYDÄN

TARINOITA
TUULENPESÄN
METSÄSTÄ

Tammi

Kuvittanut
KATI
VUORENTO

TARINOITA
TUULENPESÄN
METSÄSTÄ

*Isälle,
maailman parhaalle tarinankertojalle.
Kiitos. Sinun ansiostasi minun sydämeni
on täynnä tarinoita.*

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä ja
Taiteen edistämiskeskukselta.

Kuvittaja on saanut tämän kirjan kuvittamiseen
apurahaa WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Teksti © Cristal Snow 2023
Kuvat © Kati Vuorento 2023
Teoskokonaisuus © Tammi 2023
Kansi ja taitto Laura Lytinen
Kustantaja Tammi

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-5302-2

Painettu EU:ssa

PENNI
PÄHKINÄSYDÄN
TARINOITA
TUULENPESÄN
METSÄSTÄ

Kirjoittanut
CRISTAL
SNOW

Kuvittanut
KATI VUORENTO

*Perustuu Cristal Snow'n
ja Niina Siewertin
alkuperäisideaan.*

Tammi • Helsinki

Sisällys

Tarina ennen tarinoita	7
Kun tuuli saapui metsään	15
Äiti nimeltä Annelie	19
Kotkale ja Yrmylä	27
Paha Rousku	41
Liana ja Riku Raato	51
Lemulillukan valssi	65
Tahmaiset talonvaltaajat	75
Viliina ja kummituskoltun kosto	87
Peilipeikko	103
Hugon ja Halpertin hirveät häät	115
Jytkypolkka	131
Vaarallinen kesäpäivä	133
Hilda – metsän muodikkain mörkö	147
Rouva Vadelman kuriton juorulakko	159
Nukkumatti Nuupakka	175
Yökukkujat	185
Hyvää yötä	193
Tuulen viemät tarinat	195
Missä pippuri kasvaa	209
Penni Pähkinäsydän	219
Viimeinen tarina	221

TARINA ENNEN TARINOITA

Aina kun Penni Pähkinäsydän törmäsi uuteen tarinaan, hänen kömpelöt siipensä alkoivat väpättää innostuksesta. Ajatus uudesta seikkailusta, jota hän ei ollut vielä luke-
nut, sai hänet hyppimään tasajalkaa ja hihkumaan onnes-
ta. Sellaiset tarinat löytyivät useimmiten kirjastosta, sillä
hän oli lukenut kaikki kotihyllyjen kirjat jo muutamaan
otteeseen.

– Papupata Penninen voisi kokeilla taas hiljaisuudessa
lukemista, ettei hänelle napsahda piinaava porttikielto,
terävänenäinen kirjastonhoitaja Venla Pippuri muistutti
Penniä usein lukusalin säännöistä.

Hyppiminen, hihkuminen sekä hersyvä huumori olivat
kirjastossa erityisen kiellettyjä, mutta valitettavasti tiedon-
jano teki pienestä keijusta usein liiankin kärsimättömän.

Kun Penni alkoi lukea mielenkiintoista kirjaa, tuntui jos-
kus siltä, ettei hän pystynyt lukemaan niin nopeasti kuin

halusi. Mieli ryntäsi silmien edelle. Hän purskahti raikuvaan nauruun, jos tarina oli hauska, ja älähti yllätyksestä, kun vastaan tuli odottamattomia käänteitä. Silloin piti rauhoittua, hengitellä syvään ja keskittyä. Varsinkin jos ei halunnut kuukauden käyttökieltoa Tuulenpesän metsän kirjastoon.

– Lainaan loput kahdeksan eeposta kotiini. Siellä saan innostua sydämeni kyllyydestä.

Kaikki lukemattomat kirjat olivat Pennistä kiehtovia. Niistä löytyi vaikka minkälaisia vastauksia hänen päässään risteileviin kysymyksiin. Kuinka monta keijunkulausta oli Toopelivuorelle? Mikä oli heinäsirkan lempiheinä? Mihin aurinko meni öisin nukkumaan? Olivatko pilvet auringon tyynyjä, ja nukkuiko se tähtipeiton alla?

Jokaisesta kirjasta pystyi oppimaan jotain. Vaikka osa niistä sisälsi vanhanaikaista ja paikoitellen tomuistakin tietoa, oli silti kiinnostavaa tietää, miten entisajan keijut olivat ajatelleet, ennen kuin joku muu ajatteli toisin... ja ehkä vähän järkevämmin.

Penni Pähkinäsydämen uteliaisuus tunnettiin kautta Tuulenpesän metsän. Hän luki tietokirjojen lisäksi romaaneja, novelleja, satuja, historiallisia eepoksia sekä piirroskuvallisia tarinoita. Hän osasi kaikki lukemansa runot ulkoa ja esitti niitä vanhemmilleen ennen nukkumaanmenoa. Hän kertoi isältä kuultuja vitsejä tylsien koulupäivien piristykseksi. Hän lauloi oppimiaan lauluja sukujuhlissa, vaikka hänen äänensä oli raastavan rupinen ja epävireinen.

Penni myös kertoi mielellään tarinoita eteenpäin ystäville sekä opettajille värittäen kertomuksia alkuperäisiäkin paremmiksi ja jätti tylsät, haukotusten täyttämät kohdat kokonaan pois.

Parhaat tarinat Penni kuuli kahvipöydissä sekä illanvietoissa. Siellä hän kuunteli vanhempiansa ja heidän ystäviensä kertomuksia, kuulumisia ja elämän edesottamuksia. Hän roikkui sohvien käsinojilla ja kyseli innostuneena jatkokysymyksiä.

– Kuka kuvaili rouva Vadelmaa pyöreäksi ovenkahvaksi? Kertokaa vielä tarina salaisista sukujuuristanne, neiti Kipinä! Onko teidän suvussanne piraatteja tai maantienrosvoja, kun sujautitte pöydästä niin näppärästi keksejä käsilaukkunne?

– Onko totta, että puolisosi karkasi merille? Ja että sinä toivot hänen muuttuvan ahveneksi? Muuttuiko hän ahveneksi? Vai joksikin muuksi kalaksi? Vai oliko se niin, että toivoit, että kala söisi hänet? Millainen kala hänet söi?

Joskus Penni kehuskeli myös omilla tarinoillaan.

– Minulla on viallinen sydän. Se on aika lailla väärällä puolella ja hyvin erityinen. Se on liian suuri ja niin herkkä, että se voi särkyä äkillisesti. Voin kellahtaa kumoon ja kuolla kupsahtaa tuosta noin vaan. Eikö olekin traagista? Sydän parkani lyö epätahtiin, joten minua ei saa säilyttellä enkä voi juurikaan tehdä raskaita kotitöitä. Minun pitäisi nytkin varmasti levätä, mutta haluaisin tietää, rouva Angervo, miksi rouva Vadelma on mielestänne pyöreä ovenkahva.

Kiinnostavin kirja koko maailmassa Maailman laajimman tietosanakirjan lisäksi oli kuitenkin Annelien pöytälaatikossa. Siihen Pennin äiti kirjoitti salaisuuksiaan joka päivä ja välillä myös öisin, kun Penni hiipi vessaan. Joskus myös aamuisin, kun hän venytteli raajojaan hereille ja isä Pähkinäsydän vielä kuorsasi.

Penni oli vakoillut äitiään hyllyn päältä ja kattokruunusta. Annelie oli aina hyvin keskittynyt, kun hän kirjoitti kirjaan ja piirsi sivujen reunoille herkkiä sydämiä, tähtiä ja erikoisia koukeroita. Hän liimasi kirjaan myös kauniita kiiltokuvia.

Kirjan kansi oli tehty natisevasta lehtinahasta, ja siinä oli messinkinen lukko. Kirjan avain roikkui Annelien kaulassa kultaisen ketjun päässä.

– Mikä tämä on? Penni oli udellut nähdessään kirjan ensimmäisen kerran taaperona. Hän oli yrittänyt nostaa sitä vaivalloisesti, mutta se oli painanut aivan liikaa pienen keijun sylissä.

– Se on kirja.

– Onko se sinun vai onko se kirjastosta?

– Se on minun. Minä olen tehnyt sen.

– Oletko sinä kirjoittanut tämän? Onko se päiväkirja?

– Olen. Ehkä.

– Saako Penni lukea tämän? hän oli kysynyt ja paiskanut kirjan olohuoneen lattialle. Sen jälkeen hän oli yrittänyt vaippapyly keikkuen avata salaista kirjaa.

– Joskus.

– Mistä se kertoo?

– Tuulenpesän metsästä ja sen asukkaista, minusta, isästä ja sinusta.

– Minusta? Kertooko tämä kirja Pennistä?

– Kyllä. Siellä on kaikki sinun tärkeimmät tarinasi, jotta sydämesi ei aikuisena unohda lapsuutesi kauneimpia ja kamalimpia tarinoita.

– Sinä siis kirjailit tämän? Olet kirjaillut koko tämän kirjan ihan itse? Penni haukkoi ilmaa ällistyneenä. Hän tiesi

äidin olevan melkoinen tarinankertoja, mutta että oikea kirjailijakin. Se hämmästytti Penniä.

– Miksi Penni ei saa lukea tätä?

– Koska se ei ole vielä valmis.

– Milloin se on valmis?

– En tiedä sitäkään, Annelie sanoi kärsimättömälle taa-perolleen, joka tutki mahdollisuutta avata kirjaa ilman äitinsä avainta. – No niin, annetaan kirjan olla. Lupaam, että saat lukea sen jonain päivänä.

– Milloin? Penni tahtoo lukea sen nyt!

Keijunnatiainen istui lattialle osoittamaan mieltään. Hän risti käsivartensa puuskaan ja mutristi nyrpeästi huuliaan. Siivet väpättivät niin vihaisesti, että hän nousi hetkeksi ilmaan. Annelie nappasi lapsen kainaloonsa ja hieraisi kädellä hänen murjottavaa nenäänsä.

– Olenko minä ikinä kertonut sinulle, että sinun sydämesi on hyvin suuri? Se on niin suuri...

– Onko siellä tarina Pennin sydäimestä? Tuossa kirjassa? Mikä niistä? Penni innostui ja yritti rimpuilla irti Annelien otteesta. Hän toivoi, että Annelie heltyisi ja alkaisi lukea kirjaa hänelle.

– Siitäkin. Ja joskus se vielä lohduttaa sinua kylmänä, yksinäisenä ja kurjana talvena. Siellä on tarinoita kesästä, lauluja arjesta sekä pirteämmistä ajoista. On siellä paljon suruakin. Ja jänniä seikkailuja. Asioita, joita ei ole vielä tapahtunut ja joita et ehkä edes muista tapahtuneeksi sitten, kun luet tätä ja olet vanhempi.

Penni tarttui pulleilla sormillaan äitiä poskista ja katsoi häntä anelevasti syvälle silmiin.

– Miksi Penni ei saa lukea niitä nyt?

– Koska sinä olet vielä niin pieni, etten ole niitä kaikkia edes kirjoittanut.

– Penni on liian pieni odottamaan.

– Noh, noh. Eikö se ole kiva, että on jotain, mitä odottaa? Vähän kuin odottaisi kuusijuhlan aattoja ja lahjoja, joita silloin saa, tai serkkujesi vierailua kesällä.

Annelie ei taipunut, vaan kirja palasi makuuhuoneen pöytälaatikkoon ja jäi suureksi mysteeriksi. Penni näki sen varttuessaan vain etäältä aina silloin, kun vakoili äitiään varjoista.

Mutta sitten eräänä hyisenä talvena, kun Penni oli kymmenen vanha, Annelie Pähkinäsydän joutui lähtemään yllättävälle matkalle. Se oli hyvin tärkeä ja kestäisi kuulemma useita viikkoja. Penni jäi kotiin isänsä kanssa. Isän, joka hautautui kylmiksi päiviksi ja koleiksi öiksi työhuoneeseensa.

Penni oli tämän ajan hyvin yksinäinen. Hän vaelteli tavalliseen tapansa pitkin taloa etsien jonkinlaista tekemistä, kun hän eksyi vanhempiansa makuuhuoneeseen leikkimään äidin puuterihuiskuilla ja huulipunilla.

Pennin yllätykseksi kirjoituspöydällä komeili Annelien salainen kirja. Se ei ollut tavallisessa piilossaan yöpöydän laatikossa vaan lepäsi kutsuvasti kynttilänvalossa. Sen vieressä pienessä mytyssä oli myös ketju, joka roikkui yleensä Annelien kaulan ympärillä. Hän oli varmasti jättänyt sen vahingossa jälkeensä.

Kirjaan ei saanut koskea. Se oli kiellettyä. Pennin piti odottaa lupaa. Hän tiesi sen hyvin, mutta toisaalta...

– Annelie lupasi minulle, että saan joskus lukea tämän.

Penni kosketti ketjun päässä hohtavaa avainta. – Kirjan

pitäisi tuoda minulle lohtua kylmänä ja yksinäisenä talvena. Niin Annelie sanoi...

Silti Penni päätti olla koskematta kirjaan. Hän vältteli sitä kahden päivän ajan, mutta uteliaisuus valtasi hänen rauhattoman mielensä. Sormet syyhysivät. Oli kuin kirja olisi kutsunut hänen nimeään. Penni kuikuili sitä makuuhuoneen ovelta, koski kädellään sen kiiltävää pintaa ja hipelöi kultaista avainta.

Kolmantena aamuna Penni vihdoin luovutti.

– Nyt on kylmä talvi ja tarvitsen lohtua. Äitini on matkoilla. Isäni asuu työhuoneessa. Olen yksinäinen ja onneton. Kaipaan tarinoita kesästä ja pirteämmistä ajoista.

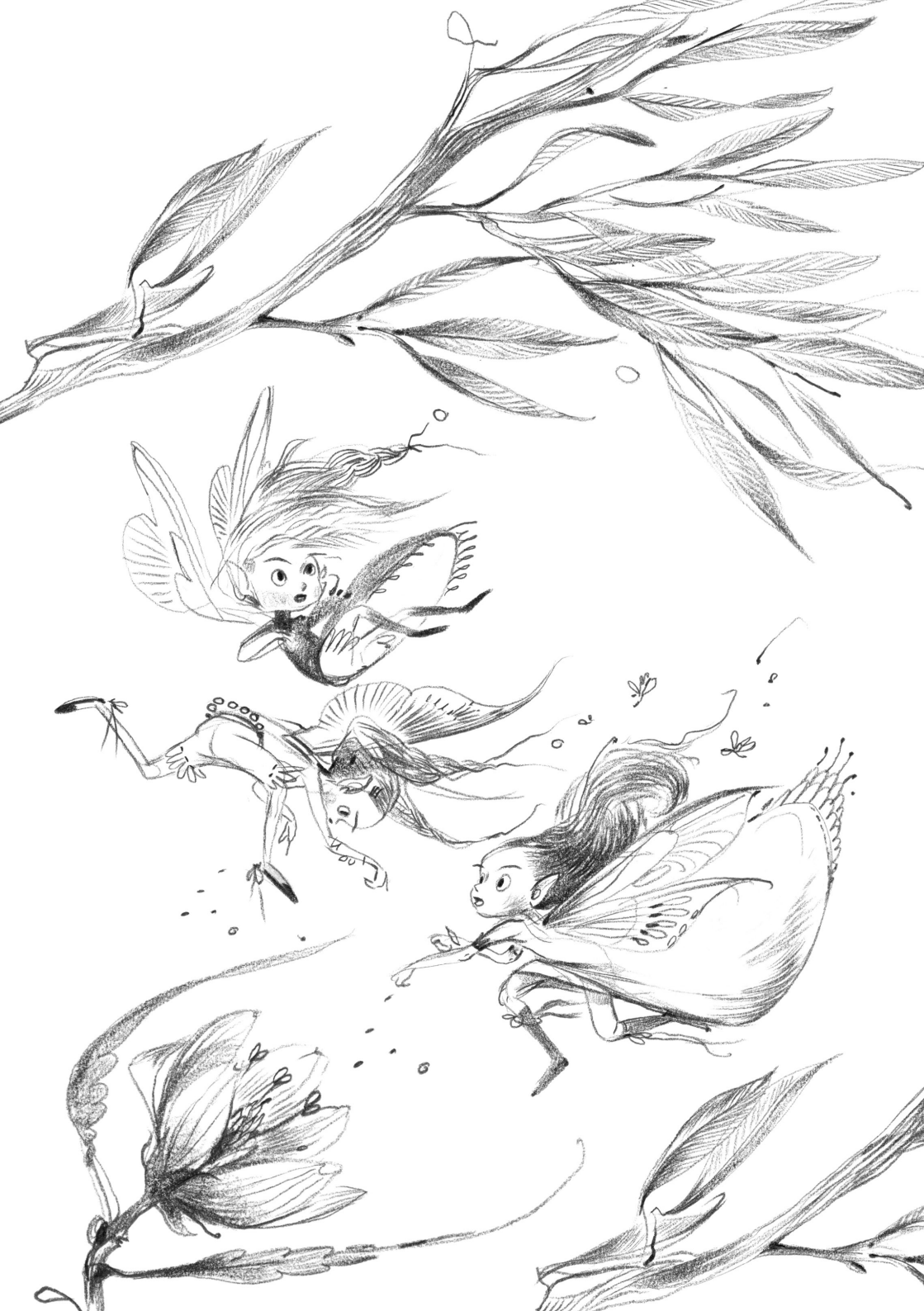
Penni suoristi haalareidensa olkaimia. Sitten hän painoi avaimen tärisevin käsin kirjan lukkoon. Tuntui kuin naksahdus olisi kaikunut läpi kotipuun jokaisen huoneen. Sydän hakkasi syyllisyyden rytmissä, mutta kiusausta ei voinut vastustaa.

Penni hengitti syvään. Hänen sormissaan kihelmöi ja sähisi. Tämä kirja ja kaikki lukemattomat sanat saivat hänet hihkumaan onnesta, ja hän halusi hyppiä tasajalkaa mutta ei voinut, ettei isä kuulisi.

Kirja natisi, kun sen avasi. Ensimmäisellä sivulla luki kauniilla kirjaimilla:

Annelie Elemiina Äkkivuori

Tarinoita Tuulenpesän metsästä

KUN TUULI SAAPUI METSÄÄN

Kaikki alkoi vienosta kesätuulesta. Ensin tuuli leikki vihreällä niityllä ja kallisti kukkia hennosti kuin olisi houkutelut niitä tanssiin. Se kaatui valssiin oranssien liehuleinikkien ja jopa rutakkohorsmien kanssa. Syksyllä tuulesta tuli jokseenkin kuriton. Se muuttui hattuja varastelevaksi puuskaksi. Viimaksi, joka sotki hiukset takkuun ja pilasi koreimmankin kampauksen. Talveen mennessä tuuli oli korvia vihlova ilmavirta, joka ulvoi metsän pimeydessä. Kevään ja kelvin aikaan se oli niin villi, että kietoutui puunoksiin ja kiristi jokaista risua niin kovaa, että keijumetsän reunoille muodostui seinä, eräänlainen muuri.

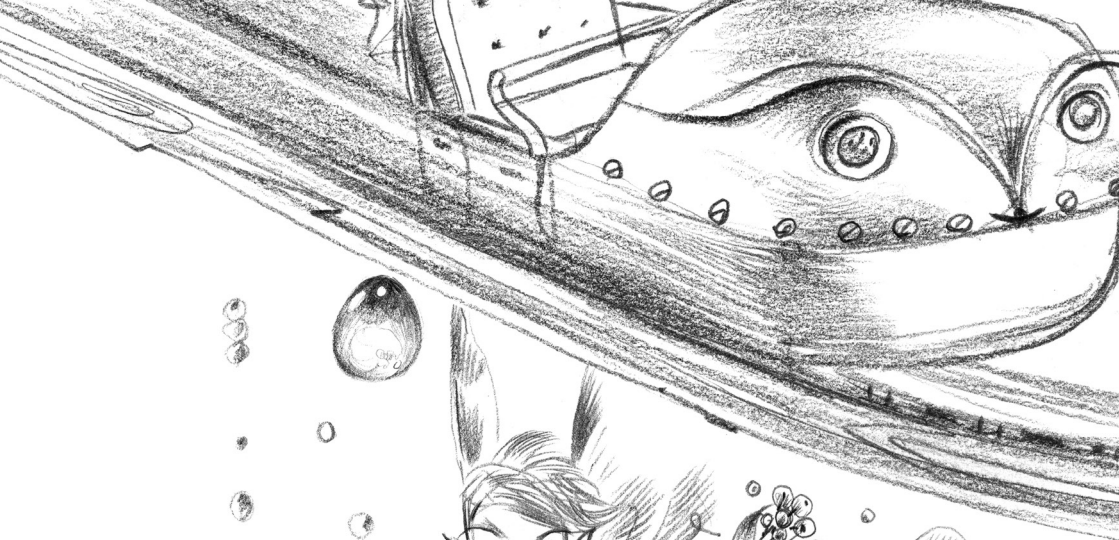
Muurin sisälle taas syntyi koti metsän keijuille, jotka olivat ennen asuneet huterissa ruusunnupuissa ja kylmissä kivenkoloissa. Tiheän risumuurin suojiin keijut alkoivat rakentaa pientä kylää. Kului satoja vuosia, ehkä tuhansia-kin, mutta edelleen puhuttiin tuon kohtalokkaan tuulen

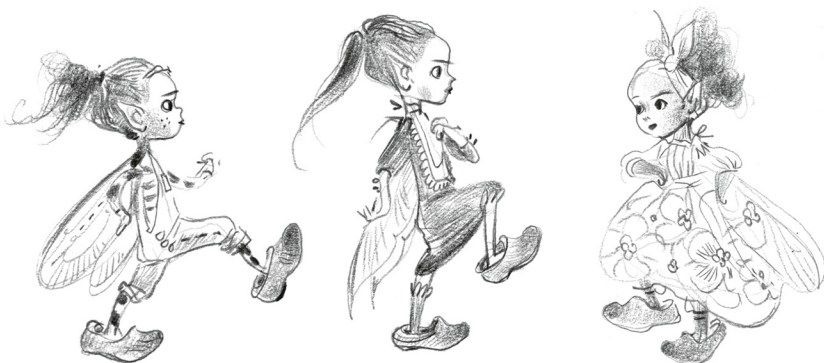
saapumisesta ja siitä, kuinka kylä sai nimensä sen mukaan.

Keijuja varoitettiin lapsesta asti tuulen arvaamattomuudesta. Kuumana päivänä se helli ja viilensi, mutta pahimmillaan sen myrskyisessä sylissä saattoi pieni keiju rikkoa siipensä. Eikä tuulta pidätellyt edes sen itse rakentama muuri.

Tuuli kyllä löytää aina tiensä. Se nousee niin korkealle kuin sen täytyy. Se syöksyy maahan ja löytää lehdet, joita se haluaa puhaltaa villisti pitkin pihoja. Se kertoo salaisuuksia ja tarinoita. Niin kuin nytkin tämän kirjan sivuille. Se kertoo tarinaa pienen peukalon kokoisesta keijusta nimeltä Penni ja hänen suuresta sydämestään.

KUN SYDÄN ON SUURI, SIINÄ ON TILAA TUHANSILLE TARINOILLE...

Kaikenikäiset lukijat hurmannut keijuromaanisarja
jatkuu tarinakokoelmalla Pennin kauneimmista
ja kauheimmista muistoista.

Äidin salaperäinen muistikirja tempaa Pennin lapsuutensa tapahtumiin, jotka tuovat lohtua, jännitystä ja iloa yksinäiseen talveen. Pennin omien muistojen lisäksi kirjassa on huiimia kertomuksia myös hänen parhaista ystävistään. Miten Liana onnistui saamaan peräti kahdeksan nukkalukkaa lemmikikseen, ja miksi rouva Kuutamon leninki alkoi kummitella Viliinalle? Jokainen tarina avartaa uteliaan keijun sydäntä ja valmistaa häntä tuleviin koitoksiin, juuri niin kuin äiti on toivonutkin...

Tarinakokoelma on neljäs osa kirjasarjaa, jossa seurataan Pennin ja hänen ystäviensä elämää Tuulenpesän metsässä.

L84.2
ISBN 978-952-04-5302-2
WWW.TAMMI.FI

9 789520 453022